

ficere beløb på de konti, der i almindelighed betegnes som „kalkulatoriske“, f. eks. kontorholdsudgifter, driftsudgifter for ejendomme, kommissionsudgifter — uanset at det i de enkelte tilfælde eventuelt drejer sig om udgifter af væsentlig størrelse.

Kontoplanen vil altså kunne benyttes på den måde, at samtlige påkrævede standardkonti anvendes i de tilfælde, hvor en vidtgående specifikation er ønskelig. I tilfælde, hvor man vil kunne nøjes med en grovere specifikation, anvendes „samlekontiene“ 00, 10, 20 o. s. v. Endelig vil der kunne forekomme bevillinger af så ubestemt karakter eller af så ringe størrelse, at man undgår specifikationer og benytter kontoen 89. Specifikationer vil alt efter interessen for disse kunne optages direkte i finanslovsforlagets tekst eller opføres i anmærkningerne.

Ved anvendelse af denne kontoplan opnås, at de enkelte bevillinger opføres efter deres art, således at bevillingens indhold fremgår af selve kontoen. Teksten til de enkelte underkonti (standardkonti) kan varieres efter behov, men indholdet af en konto er begrænset til de udgifts- (indtægts-) kategorier, der efter kontoplanen henhører under det pågældende nummer.

Anvendelse af kontoplanen tilsigter at give bevillingsmyndigheden bedre mulighed end hidtil for at drage sammenligning mellem bevillinger og for bedømmelse af størrelsen. Også for administrationen og for revisionen vil opstilling efter kontoplanen medføre fordele.

Kontoplanen bygger på erfaringerne fra styrelsernes og finansministeriets budgetarbejde og fra revisionens virksomhed. Der er som grundlag foretaget analyse af en række konti for forskellige områder, men i et vist omfang må kontoplanen hvile på et skøn. Selv om forslaget er udarbejdet på et ret bredt grundlag, kan det dog ikke udelukkes, at planen må undergå ændringer, efterhånden som flere områder inddrages under kontoplanen. Den i bilaget beskrevne kontoplan svarer dog til den i anmærkninger til finanslov for 1962-63 beskrevne kontoplan.

De samlede virkninger af kontoplanens indførelse vil i øvrigt først kunne vise sig fuldt ud, når et vist tidsrum efter kontooplægningens indførelse er forløbet.

II. Hovedafsnit og hovedkonti.

I forbindelse med anvendelsen af kontoplanen foretages en inddeling af de enkelte paragraffer i *hovedkonti*. I de fleste tilfælde må det endvidere anses for praktisk, at der forinden er foretaget en inddeling af paragraffen i *hovedafsnit*, som derefter opdeles på hovedkonti. I andre tilfælde vil det være tilstrækkeligt alene at inddele paragraffen i hovedkonti.

Et hovedafsnit kan f. eks. omfatte et administrationsområde eller et større sagområde, medens den videre inddeling i hovedkonti gøres således, at en hovedkonto omfatter en gruppe af institutioner, en institution eller et andet begrænset regnskabsområde.

For hovedafsnit anvendes tallene 1—9, for hovedkonti tallene 1—99.

Hovedkontiene vil ved nummereringen kunne samles i talgrupper for beslægtede områder samtidig med, at der reserveres numre til optagelse af eventuelle nye hovedkonti. Der vil således af praktiske grunde kunne blive „spring“ i numrene.

Efter inddelingen i hovedafsnit og hovedkonti (med henholdsvis 1 og 2 cifre) kommer kontoplanens standardkonti på 2 cifre, og den enkelte bevillings kontonummer bliver således på i alt indtil 5 cifre. Heraf er kun de 2 sidste cifre bundet af kontoplanen, medens man ved anvendelsen af de 3 første cifre (hovedafsnit og hovedkonti) er frit stillet, idet der dog ved valget af numrene vil blive forsøgt opnået en vis ensartethed og i øvrigt lagt praktiske synspunkter til grund.

III. Den tekniske opstilling af finansloven.

Den tekniske nyopstilling af finansloven går ud på følgende:

- 1) *Samtlige beløb opstilles i én kolonne*, idet hovedtallene sættes med en kraftigere sats. Tallene for indtægter sættes ligeledes med en anden sats end den i øvrigt anvendte.